

RUIL

Thuis in vreemde dorpen, grotten, grachten,
slapeloos, dodet dan de anderen,

zonder land van oorsprong of ster die leidt,
door alle stervelingen opgezegd,

hier, o angstig mens,
als het me vergund is,
als de gekke goden wijken -

wil ik brood met zout eten,
verwelkomd als een prins,
wil ik een laatste keer een lichaam krijgen
in ruil voor fabels over eeuwigheid.

Johan de Boose

IN HET ZWIJGEN

Koude wind en gerammel van blik
vergezellen ons op onze vlucht naar voren
door de geschiedenis en haar laffe land,
haar gekooide wild, haar lusteloze weduwen.

Wij krijgen ons verdiende loon.
Wat we lang geleden zaaiden
elektronen, koren, geld, wind, paniek
zal na een geruststellende tik
in ons gezicht ontploffen.

De een had gelijk, de ander geluk.
Nooit gezien dat straten 's nachts
werden ontruimd zodat niemand
verleid werd om te kijken zodat
niemand iets hoefde te vergeten.

Nooit zo diep in een oorlog gezeten
als in het zwijgen van miljoenen.

Nooit gedacht dat woorden zo staats-
ontwrichtend konden zijn.

Meer blijft er tenslotte niet over van ons
dan koude wind en gerammel van blik.

(Auschwitz)

Johan de Boose

VERBODEN WEGEN

Het is verboden land omdijkt
met vrees.

We komen in de schemer aan
als afgedreven.
Niemand wacht ons op.

We slapen op de wal,
laten brood en laarzen achter,
verliezen onze naam.

Die lange nacht dromen we
van iemands hand die koorts koelt
of wurgt.

Morgen - met de dode mussen,
morgen - naakter dan de eerste mens,
morgen zetten we de angst tussen haken.

We zullen smeken, maar het is te laat.

We zullen lopen op verboden wegen
door de brandlucht en de nevel
naar het plankenhuis vol bokkenvlees en zuurdeeg.

We zullen waken bij de muur vol
kogelgaten van de laatste oorlog,

bij het raam waarachter iemand zwaait
met de besterde Europese vlag,

of met een geladen buks.

Johan de Boose